

סיפורים נפלאים לילדים

נצבים וילך

א-ל כביר ולא ימאס (בְּרִכּוֹת ח, א).

ומרגלא בפומיה: הצדיק מקבל את עיקר
כחותיו מן המתקרים אליו.

וכך היה מפרש את דברי משה רבנו אלינו:
"עמדו ואשמעה..." - כלומר: אם תהיה לכם
עמידה חזקה, אזי תוסיפו כח גם בי, וממילא
"ואשמעה..." (פאר ישראל)

"אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם"
(כט, ט)

כתב רש"י בסמוך, למה נסמכה פרשת "אתם
נצבים" לקללות? לפי שעם ישראל הוריקו
פניהם ואמרו: מי יוכל לעמד באלו? התחיל
משה מפיסם: אתם נצבים היום - הרבה
הכעסתם למקום, ולא עשה אתכם כלה,
והרי אתם קימים לפניו. עד כאן לשונו.

כי על כן, כך דרכיו ומדותיו של הקדוש ברוך
הוא: א-ל רחום וחנון, אך אפים ורב חסד,
נשא עון ופשע. וכמו שהאריך בבאור ענין זה
הרמ"ק בספרו תמר דבורה (פרק א).

אם כן, על האדם ללמד מדרכיו ומדותיו של
הקדוש ברוך הוא, כמו שדרשו חז"ל מן
הפסוקים "והלכת בדרכיו" (דברים כח, ט)
ו"לדבקה בו" (דברים יא, כב) - מה הוא
רחום, אף אתה רחום. מה הוא סובל ומאריך
אפו למכעיסיו, כן על האדם לסבל רעותיו
של חברו ולהעביר על מדותיו, הינו שלא
ידקדק למדוד מדה למצעים אותו,

"אתם נצבים היום כלכם..." (כט, ט)

הובא בדעת זקנים (לבעלי התוספות): [אמר
משה רבנו לישראל] אימתי תהיה לכם הצבה
והעמדה? כשתהיו כלכם באגדה אחת.

וכן אמרו חז"ל: אם אתם עשויים אגדה אחת
- "אתם נצבים היום". מה היום פעמים
מאפיל ופעמים מאיר, אף אתם - אף על פי
שאפלה לכם, עתיד הקדוש ברוך הוא להאיר
לכם אור עולם. אימתי? כשתהיו באגדה
אחת... (מדרש לקח טוב)

ספר כ"ק האדמו"ר מגור בעל ה"בית ישראל"
וצ"ל, ששמע עם תחלת הנהגתו של בעל
ה"חדושי הרי"ם", שהסתופפו בצלו אלפי
אנשים.

שאלוהו לשם מה צריך הוא קהל גדול כל
כך? השיב, שכדי שיצאו קמץ של בני-עליה,
נחוץ שתהיה להם סביבה טובה והמוני
חסידים, אפילו מפשוטי עם, כדברי המדרש
"אחד מאלף".

עוד הוסיף ה"בית ישראל" בענין זה, שבאפן
זה יש השפעה מיחדת מכח זכות הרבים, וכן
כתוב (איוב לו, ה) "הן א-ל כביר ולא ימאס,
רבי נתן אומר: מנין שאין הקדוש ברוך הוא
מואס בתפלתן של רבים, שנאמר: הן

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

וְדַאי, מִן הַיָּשָׁר הוּא שִׁדּוּר מֵר בְּדִירוֹת נָאוֹת
יֹתֵר וּמְרוֹחוֹת יֹתֵר. אָמַר רַבִּי מֵאִיר אִם
כְּבוֹדוֹ אוֹמֵר כֵּן, אֶעֱשֶׂה כְּדַבְּרִיו.

מִיד הַבֵּין הַצַּדִּיק מִצָּאנוּ כִּי כּוֹנֵנוֹ אַחֲרֵת, חֹזֵר
וְאָמַר, אֲנִי הַתְּכּוֹנֵנִי לְדִירוֹת מְרוֹחוֹת בְּעוֹלָם
הַזֶּה.

הַשִּׁיב רַבִּי מֵאִיר, אֵת הַדָּבָר אֵין לְהַשִּׁיב רַק
רְצִינִי הַסְּכָמְתוֹ שֶׁל מֵר, וְאִם הוּא כָּבֵר
הַסָּכִים וְדַאי כֵּן יִהְיֶה, וְכַעֲבוֹר שְׁבוּעוֹת
אַחֲרֵים נִסְתַּלֵּק רַבִּי מֵאִיר לְבֵית עוֹלָמוֹ.

"וְלַמָּדָה אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁמְיָה בְּפִיהֶם"
(לֹא, יט)

יְהוּדֵי בֶן תּוֹרָה שָׂאֲבִיו נִסְתַּלֵּק לְבֵית עוֹלָמוֹ
הַגִּיעַ אֶל הַחֲזוֹן אִישׁ לְהַתִּינֵעַ עִמּוֹ: רְצוֹנוֹ
לְהַרְבוֹת זְכוֹיֹת עָבוֹר נִשְׁמַת אָבִיו וְעָלָה
בְּמַחְשְׁבֹתוֹ רְעִיוֹן לְהַקִּים גִּמ"ח לְהַלְוָאוֹת
לְעַלְוֵי נִשְׁמָתוֹ.

אָמַר לוֹ הַחֲזוֹן אִישׁ: הֵן אָמַת שְׁזוֹ זְכוֹת גְּדוּלָּה
לְנִשְׁמַת הַמֵּת לְהַקִּים גִּמ"ח עַל שְׁמוֹ, אָבֵל אִם
מִחֲפָשׁ אַתָּה לְהַרְבוֹת כְּמָה שְׁיֹתֵר זְכוֹיֹת
עָבוֹר נִשְׁמַת אָבִיךָ, הִנֵּה לָךְ רְעִיוֹן: תִּקַּח בַּחוּר
חֲלָשׁ בְּלָמוּד, תִּקְבַּע אִתּוֹ זְמַן לְלָמוּד, וּבְלָמוּד
הַזֶּה תִּבְנֶה אוֹתוֹ, תַּעֲמִידוֹ עַל רִגְלָיו, וְתַקִּים
אֵת הַבַּחֲוֹר הַזֶּה לְהִיּוֹת בֶּן תּוֹרָה, וְכִשְׁהוּא
יִשָּׂא אִשָּׁה, הֵרִי גַם בְּנָיו יִהְיוּ תַלְמִידֵי חֲכָמִים
וּבְנֵי תּוֹרָה, וּבְכָךְ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.

וְהִנֵּה - הוֹסִיף הַחֲזוֹן א' - בְּעוֹד שֶׁבִּהְקָמַת גִּמ"ח
תִּסְיַע לְמִסְפַּר מְסִים שֶׁל בְּנֵי אָדָם, הֵרִי עַל יָדֵי
שֶׁתַּלְמֵד עִם בַּחוּר חֲלָשׁ וְתִבְנֶה אוֹתוֹ לְבֶן
תּוֹרָה, יִתְרַבּוּ הַזְכוֹיֹת כְּפָל כְּפָלִים לְנִצָּחַת,
וּבְכָךְ יִתְרַבּוּ הַזְכוֹיֹת עָבוֹר נִשְׁמַת אָבִיךָ יֹתֵר
מִגִּמ"ח. (מַעֲשֶׂה אִישׁ)

כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה

אֶלֶּא מִנִּיחַ מְדוּתָיו וְהוֹלֵךְ לוֹ (רש"י ראש
הַשָּׁנָה יז, א).

סֵפֶר רַבִּי רֵאוּבֵן קָרְלִנְשְׁטִין וצ"ל: הַגָּאוֹן
הַצַּדִּיק רַבִּי אִיזִיק שֶׁר וצ"ל (חֲתָנוֹ שֶׁל הַסֵּבָא
מִסְלִבּוֹדָקָה) הַגִּיעַ לִירוּשָׁלַיִם לִישִׁיבַת חֲבֵרוֹן.

כְּשֶׁרָאָה אוֹתוֹ רֹאשׁ הַיִּשִּׁיבָה הַגָּאוֹן רַבִּי
יְחִזְקָאֵל סֶרְנָא וצ"ל, פָּנָה מִיד אֵת מְקוֹמוֹ
וּנְתָנוֹ לְרַבִּי אִיזִיק. הַתִּישַׁב רַבִּי אִיזִיק עַל
מְקוֹמוֹ שֶׁל רַבִּי יְחִזְקָאֵל בְּמַהֲלָךְ אַרְבָּעָה יָמִים,
וּלְאַחֲרֵיהֶם עָזַב אֵת הַמְּקוֹם וְעָבַר לְשַׁבַּת
בְּמְקוֹם אַחֵר. שָׂאֵל אוֹתוֹ רַבִּי יְחִזְקָאֵל: רַבִּי
אִיזִיק, כָּלוּם אֵין מְקוֹמִי מוֹצֵא חֵן בְּעֵינֶיכֶם?
מִדּוּעַ הִלַּכְתֶּם לְמְקוֹם אַחֵר?

הַשִּׁיב רַבִּי אִיזִיק: וְכִי עָלָה עַל דַּעְתְּכֶם
שֶׁאַתֶּפֶס אֵת מְקוֹמְכֶם? לֹא עָלָה עַל דַּעְתִּי
לַעֲשׂוֹת כְּדָבָר הַזֶּה! כָּל מָה שֶׁרְצִינִי הוּא
לְרֹאוֹת אֵיךְ בֶּן אָדָם מְסַגֵּל לוֹתֵר עַל הַמְּקוֹם
שֶׁלוֹ [הַנִּכְבָּד] וְלִתְנָה לְאַחֵר, לְאַחֵר שֶׁרִאֲיִיתִי
בְּעֵינֵי, בְּמַהֲלָךְ אַרְבָּעָה יָמִים, כִּיִּצַּד וְתִרְתֶּם
בְּלֵב שָׁלֵם עַל מְקוֹמְכֶם, לְמַדְתִּי אֵת שֶׁרְצִינִי
לְלַמֵּד, וְיוּכַל אֲנִי כָּבֵר לְשַׁבַּת בְּמְקוֹם אַחֵר.

(יְחִי רֵאוּבֵן)

הֵן קָרְבוּ יְמֵיךְ לָמוֹת (לֹא, יד)

מִסְפַּר עַל הָרֵב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי מֵאִיר
מִפְּרִמִּישְׁלָאן זְכוֹתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן, שֶׁכְּאַשֶׁר
בִּקֵּר אֶצְלוֹ הָרֵב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי חַיִּים מִצָּאנוּ
זִיע"א, קָבְלוּ רַבִּי מֵאִיר בְּכְבוֹד רַב וְשִׁמַּח מְאֹד
לְקִרְאָתוֹ.

לְאַחֵר שֶׁהִשְׁתַּעֲשַׁעוּ שְׁנֵיהֶם בְּחִדּוּשֵׁי תּוֹרָה,
פָּנָה אֵלָיו רַבִּי מֵאִיר וְאָמַר, הָרֵב מִצָּאנוּ, הֲלֹא
כְּבוֹדוֹ הוּא מִבֵּית דִּין הַגָּדוֹל, יֹאמֵר נָא לִי אִם
מֵאִיר צָרִיךְ לְדוֹר בְּדִירוֹת קְטָנוֹת כְּאֵלוֹ, וְכִי
לֹא מִן הָרָאוּי שִׁדּוּר בְּדִירוֹת גְּדוּלוֹת
וְחִשּׁוּבוֹת מֵאֵלוֹ? הַשִּׁיבוּ רַבִּי חַיִּים,

א גוֹט שַׁבַּת